

Arrest

nr. 239 878 van 19 augustus 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 27 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 februari 2020 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 december 2010 dient verzoekster, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Verzoekster is de moeder van een (op dat ogenblik) in België gevestigd kind geboren in 2009.

Op 15 december 2010 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Verzoekster blijkt een niet-begeleide minderjarige te zijn en op 16 december 2010 wordt zij onder de hoede van de Dienst Voogdij geplaatst. Op 19 januari 2011 wordt er een voogd aangesteld.

Op 2 augustus 2011 bereikt verzoekster de leeftijd van achttien jaar en wordt de voogdij van rechtswege beëindigd.

Op 15 november 2011 wordt het tweede kind van verzoekster in België geboren.

Op 6 augustus 2012 wordt verzoekster gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van twaalf maanden dat kan worden verlengd onder voorwaarden.

Op 30 november 2012 wordt het derde kind van verzoekster geboren.

Op 22 juli 2015 wordt het vierde kind van verzoekster geboren.

Het tijdelijk verblijf wordt telkens verlengd, een laatste maal op 29 maart 2017 met extra voorwaarden voor verdere verlenging.

Op 26 maart 2018 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris de verlenging van het tijdelijk verblijf.

Op 25 juli 2019 dient verzoekster samen met haar vier kinderen een verzoek om internationale bescherming in.

Op 24 september 2019 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij dit verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard.

Op 14 december 2019 wordt verzoekster onder aanhoudingsmandaat geplaatst van de onderzoeksrechter wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Op 17 december 2019 neemt de onderzoeksrechter de beschikking tot opheffing van het bevel tot aanhouding onder voorwaarden.

Op 17 december 2019 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 8 januari 2020 vindt een terugkeergesprek plaats.

Op 26 februari 2020 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13septies).

Op 26 februari 2020 wordt ten opzichte van verzoekster een inreisverbod genomen (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 8.01.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : J.

voornaam : S.

geboortedatum : (...) 1993

geboorteplaats : D.

nationaliteit : Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 26.02.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.12.2019 dat haar betekend werd op 17.12.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 14.12.2019 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor zij later mogelijks veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene op 06.08.2012 gemachtigd werd tot een tijdelijke verblijfstitel (A-kaart), gezien betrokkene ouder was van een kind met verblijfsrecht in België. De A-kaart is verstrekt sinds 27.11.2017. Op 26.03.2018 kreeg ze een weigering van verlening tijdelijk verblijf om dat ze heeft nagelaten de termijn te respecteren waarbinnen de aanvraag voor verlenging van haar tijdelijke verblijfstitel moet worden ingediend en omdat betrokkene niet kon aantonen te voldoen aan de voorwaarden die werden gesteld aan haar tijdelijk verblijf. Betrokkene diende op 25.07.2019 voor zichzelf en haar 4 kinderen een asielaanvraag in. Op 24.09.2019 werd de aanvraag kennelijk ongegrond verklaard door het CGVS.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 14.12.2019 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor zij later mogelijks veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verblijft illegaal op het grondgebied samen met haar kinderen J. L. °(...)2011, J. S. E. °(...)2015, R. A. D. °(...)2012 en R. A. °(...)2009. Zowel betrokkene als de kinderen dienen terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Betrokkenes partner en vader van de kinderen R. A. °(...)1993 verblijft in de gevangenis. Hij heeft net zoals zijn gezin geen verblijfsrecht. Zijn verblijfsrecht werd ingetrokken tegengevolge van feiten van openbare orde. Een terugkeer met inreisverbod van betrokkene en haar kinderen terwijl R. A. in de gevangenis zit, vormt geen schending van artikel 8 EVRM. Betrokkene en haar kinderen leven nu ook gescheiden van R. A. doordat hij in de gevangenis verblijft en wonen niet samen met hem. Indien betrokkene zou verklaren dat haar kinderen door een repatriëring met inreisverbod worden gescheiden van hun vader, kan verwezen worden naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolnr. 150 906, arrest nr. 126 511, 01.07.2014, pagina 7): 'De Raad wijst in dit verband op rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Uner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk)'. In dit geval kunnen we stellen dat de uitwijzing van betrokkene en haar kinderen zonder hun vader niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als wanneer ze zouden samenwonen met hun vader. Betrokkene kan met haar partner en de kinderen met hun vader contact houden via telefoon. Bovendien dient R. A. tevens het land te verlaten nadat hij zijn straf heeft uitgezeten.

Ook het feit dat betrokkenes kinderen allen in België geboren zijn en de oudste kinderen reeds lange tijd school lopen in België, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan.

Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun moeder. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Betrokkenes kinderen gaan in België naar school, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.) Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen sinds 25.04.2018 plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich na de beëindiging van haar verblijf in België te nestelen in illegaal verblijf. Het feit dat de kinderen in België school lopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd nadat hun verblijf werd beëindigd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de moeder bewust de keuze heeft gemaakt om hun precaire verblijf verder te zetten nadat haar verblijf werd beëindigd en nadat in 2019 haar asielaanvraag werd geweigerd. Zij liet het schoolbezoek van haar kinderen bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Indien haar kinderen hun schooljaar moeten onderbreken is dit te wijten aan de eigen handelingen van betrokkene om zich manifest in illegaal verblijf te nestelen.

Het feit dat betrokkenes schoonmoeder R. R. legaal in België verblijft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat ze inwoont bij haar schoonmoeder. Ze toont immers niet aan ten laste te zijn van haar schoonmoeder. Een inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes schoonmoeder kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een inreisverbod vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene. Betrokkenes schoonzus R. R. en haar kinderen verblijven net als betrokkene en haar kinderen illegaal in België en dienen het land te verlaten.

Betrokkene verklaart dat ze reeds 13 jaar in België is en ze met haar ouders naar België kwam als minderjarige. Betrokkene had ook legaal verblijf in België van 6.08.2012 tot 27.11.2017. Dit geeft haar echter niet automatisch recht op verblijf. Voor zover betrokkene aanhaalt dat het centrum van haar belangen in België ligt omdat zij haar leven alhier opgebouwd zou hebben en structuur gegeven en zij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht zou hebben in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Bovendien toonde betrokkene zich weinig werkbereid tijdens haar legaal verblijf. Sinds de machtiging tot tijdelijk verblijf in augustus 2012 is er amper sprake van effectieve tewerkstelling geweest en dit zonder opgave van een aanvaardbare reden. Betrokkene heeft op werkgebied haar kansen niet ten volle benut.

Betrokkene maakt niet aannemelijk dat haar kinderen geen enkele band met Macedonië hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Macedonië niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Macedonië zijn geboren, hebben ze wel via hun moeder een band met Macedonië. Betrokkene heeft immers de Macedonische nationaliteit en is in Macedonië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkene haar kinderen tot op zekere hoogte de Macedonische taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkene geen verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België.

Bovendien merken we op dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat zij hun kinderen niet in het Servo-Kroatisch zouden opvoeden, wat toch haar moedertaal is en dat zij deze taal niet in huiselijke sfeer zouden gebruiken, niettegenstaande zij daarnaast ook Nederlands spreken. Dit houdt in dat de

kinderen minstens een basis mondelinge kennis van het Servo-Kroatisch hebben om vanuit te vertrekken.

Daarnaast merken we op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de kinderen een groot sociaal netwerk opgebouwd hebben. Er wordt niet aangetoond dat zij buiten school nog andere buitenschoolse activiteiten hebben opgebouwd.

Betrokkene verklaart dat ze zelf geen medische problemen heeft, maar dat A. psychische problemen heeft. Betrokkene legt hier echter geen bewijzen of medische attesten. Betrokkene toont ook niet aan dat deze problemen haar en haar kinderen zouden verhinderen om terug te keren naar Macedonië.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. proportioneel.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Zij werd door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken nochtans geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar"

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"3.a Schending van de materiële en formele motiveringsplicht — Art. 62 Vw. en art 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen — onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing - onredelijkheid bij het nemen van de beslissing.- belangenafweging — beoogde doel- disproportionaliteit.

Bij de bestreden beslissing betreft een inreisverbod van 3 jaar.

De beslissing is gemotiveerd als volgt :

1. De beslissing tot verwijdering van 26/09/2019 gaat gepaard met een inreisverbod

Deze beslissing is gemotiveerd als volgt :

"Het inreisverbod wordt af gegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen op grond van de volgende feiten :

" Artikel 74/11 pari, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd

Er bestaat een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17/12/2019, dat haar betekend werd op 17/12/2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing" NOCHTANS

De gemachtigde van de Minister komt ten onrechte tot het besluit dat er een risico op onderduiken bestaat in hoofde van verzoekster en haar kinderen.

Voor een gezin met 4 schoolgaande kinderen is het vooreerst praktisch onmogelijk om onder te duiken; De kinderen gingen steeds naar school; hun verblijfsgegevens waren steeds bekend bij de Overheid; mn via Ministerie van Onderwijs.

Daarbij werd er bij het nemen van beslissing waartegen huidig beroep, geen rekening gehouden met het feit dat verzoekster, op 04/02/2020 dwz. juist voorafgaand aan de beslissing nog een nieuwe aanvraag humanitaire regularisatie op grond van art. 9bis Wet 15/12/1980 indiende.

Verzoekster heeft derhalve haar recente verblijfsgegevens, haar adres in Beringen (...) meegedeeld aan de Overheid en de vraag gesteld om haar verblijf te regulariseren.

Deze aanvraag is nog onderzoek.

De gemachtigde van de minister, heeft bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening gehouden met dit nieuwe element, niettegenstaande hij kennis kon hebben en zelfs had moeten hebben van dit gegeven.

Nergens in de bestreden beslissing wordt er verwezen naar de nieuwe aanvraag dd. 04/02/2020 op basis van art. 9bis Wet 15/12/1980.

De gemachtigde van de Minister hield derhalve bij de beoordeling van de zaak, geen rekening met alle elementen van het dossier.

De beslissing werd derhalve onzorgvuldig voorbereid en is zelfs onredelijk te noemen.

Dit middel is gegrond.”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

“Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 3 van de Wet van 29.07.1991;*
- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- De materiële motiveringsplicht;*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- Het redelijkheidsbeginsel;*
- Het proportionaliteitsbeginsel.*

Betreffende de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet en art. 3 van de Wet van 29.07.1991 laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,*
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.*

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoekende partij uit kritiek op de grondslag die de gemachtigde van de Minister volgens haar aan het inreisverbod geeft. Daarbij stelt zij dat de gemachtigde van de Minister ten onrechte tot het besluit komt dat er een risico op onderduiken bestaat in hoofde van de verzoekster.

Verweerder laat gelden dat uit de beslissing tot oplegging van een inreisverbod blijkt dat de grondslag voor deze beslissing te vinden is in artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Aan verzoekende partij werd een inreisverbod opgelegd, omdat zij geen gevolg gaf aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan haar werd betekend op 17.12.2019.

Deze vaststelling volstaat, opdat toepassing wordt gemaakt van art. 74/11, § 1, tweede lid, 2° Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Minister motiveert uitdrukkelijk in zijn beslissing:

“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.12.2019 dat haar betekend werd op 17.12.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.” (eigen onderlijning)

De kritiek van verzoekende partij, als zou onterecht een risico op onderduiken zijn vastgesteld, en als mocht er daarom geen inreisverbod opgelegd worden, berust aldus op een verkeerde lezing van het determinerend motief van de bestreden beslissing.

Daar waar in de bestreden beslissing wordt vermeld dat er sprake is van een risico op onderduiken, maakt dit motief deel uit van de motivering van de termijn van het inreisverbod.

Verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde van de Minister onterecht vermeldde dat er sprake is van een risico op onderduiken.

Ter zake laat verweerder gelden dat artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“§2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval: 1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan; (...) 3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; 4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden: a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;”

De vaststelling dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.12.2019, volstaat om in het licht van de concrete omstandigheden van de zaak te besluiten dat er in hoofde van verzoekende partij een risico op onderduiken bestaat.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een inreisverbod moet worden opgelegd van 3 jaar.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Daar waar verzoekster meent dat de gemachtigde van de Minister onzorgvuldig te werk is gegaan door geen melding te maken van de aanvraag tot humanitaire regularisatie (artikel 9bis Vreemdelingenwet), laat verweerder gelden dat er geen plicht rust op de schouders van de gemachtigde van de Minister om uitdrukkelijk te motiveren waarom hij zich niet onthoudt van het uitvaardigen van een inreisverbod.

Zie ter zake:

“Uit de samenlezing van het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid en 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat in de regel een inreisverbod wordt opgelegd indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, zoals in casu, of indien voor het vrijwillig vertrek geen termijn wordt toegestaan, en dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich hiervan in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen kan onthouden. Uit het genoemde artikel 74/11 van de vreemdelingenwet blijkt echter niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris gehouden is om, bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit en bij het vaststellen van één van de in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde gevallen, telkens uitdrukkelijk te motiveren waarom hij geen toepassing maakt van de mogelijkheid om zich te onthouden van het uitvaardigen van een inreisverbod. De verzoeker duidt geen ander wettelijke of reglementaire bepaling aan waaruit specifiek blijkt dat bij het uitvaardigen van een inreisverbod uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom geen toepassing wordt gemaakt van de mogelijkheid voorzien in artikel 74/11, § 2, tweede lid van diezelfde wet. Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat “niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan”, hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris zich uit eigen beweging dan wel slechts op verzoek van de betrokkene kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod, vereist de materiële motiveringsplicht niet dat bijkomend wordt gemotiveerd waarom, bij wege van uitzondering, geen gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid om wegens humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen” (R.v.V. nr. 91 663 van 19 november 2012, www.rvv-cce.be, onderlijning toegevoegd)

Terwijl verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat expliciet melding moest worden gemaakt van de door haar ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Immers: - het enkel indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het art. 9bis van de Vreemdelingenwet doet geen rechten en plichten ontstaan, - het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf brengt geen enkel verblijfsrecht met zich mee, en maakt niet dat een vreemdeling dan gemachtigd of toegelaten zou zijn om in het Rijk te verblijven (zie ook: Cass. 19 maart 2001, A.J.T.

2000-01, 926; R.v.St. nr. 127.903 dd. 06.02.2004; R.v.St. nr. 132.035 dd. 03.06.2004; R.v.St. nr. 137.746 dd. 30.11.2004).

Inderdaad verblijft ook de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend illegaal in het Rijk - en dit tot dat er in het kader van de aanvraag anders wordt beslist - en kan aan de betrokkene bevel worden gegeven om het grondgebied te verlaten (R.v.St. nr. 166.626 dd. 12.01.2007).

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekster de schending aanvoert.

De verweerder is de mening toegedaan dat het eerste middel van de verzoekende partij niet ernstig is. Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en dat het inreisverbod een duur heeft van drie jaar omdat verzoekster niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden en dat gelet op deze elementen, op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een termijn van drie jaar proportioneel is. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster uit kritiek op het motief inzake het risico op onderduiken. Zij stelt dat dit risico niet bestaat en dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoekster op 4 februari 2020 een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, waarin zij haar meest recente verblijfplaats heeft meegedeeld. Er werd geen rekening gehouden met alle elementen van het dossier en de beslissing kwam onzorgvuldig tot stand.

3.1.3.3. Het motief waarom een inreisverbod wordt opgelegd luidt als volgt:

"De beslissing tot verwijdering van 26.02.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.12.2019 dat haar betekend werd op 17.12.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 14.12.2019 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor zij later mogelijks veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Uit de hierboven weergegeven motieven blijkt dat het inreisverbod wordt opgelegd aan verzoekster op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Verzoekster betwist dit niet. De bestreden beslissing verduidelijkt dat verzoekster geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 december 2019.

Waar verzoekster kritiek uit op het risico op onderduiken, moet worden opgemerkt dat dit een overtollig motief betreft. Dit motief lijkt de verwerende partij te halen uit het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) dat haar dezelfde dag werd gegeven. In dit bevel wordt aan verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek gegeven omdat er een risico bestaat op onderduiken. Verzoekster heeft geen beroep ingediend tegen deze beslissing, zodat deze definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

In huidige bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk vermeld dat het inreisverbod aan verzoekster wordt gegeven omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, wat zij niet betwist. Bijgevolg is de verwijzing naar een risico op onderduiken in huidige bestreden beslissing een overtollig motief, en volstaat het motief dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd om het inreisverbod met een termijn van maximum drie jaar te schragen.

Kritiek op een overtollig motief kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

3.1.3.4. Verzoekster meent dat geen rekening werd gehouden met de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die zij op 4 februari 2020 heeft ingediend en dat bij het nemen van het inreisverbod geen rekening werd gehouden met alle elementen van het dossier.

Bij het verzoekschrift voegt verzoekster een kopie toe van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gedateerd op 4 februari 2020 gericht tot het gemeentebestuur van Beringen.

Er wordt opgemerkt dat na het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet worden nagegaan of de aanvrager wel degelijk verblijft in de gemeente waar hij de aanvraag heeft ingediend (artikel 26/2/1, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, hierna: het Vreemdelingenbesluit). Eens deze verblijfplaats bevestigd is, wordt de aanvraag doorgestuurd naar de gemachtigde van de minister. Ook moet worden nagegaan of de retributie betaald is (artikel 1/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet).

Met de aanvraag ingediend op 4 februari 2020, voor het nemen van de bestreden beslissing op 26 februari door de burgemeester van de woonplaats van verzoekster nog niet doorgestuurd aan de

verwerende partij, kon geen rekening worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemeente pas op 3 maart 2020 aan de Dienst Vreemdelingenzaken heeft meegedeeld dat verzoekster een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet had ingediend.

Het Hof van Cassatie heeft duidelijk bepaald dat noch artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noch enige andere wettelijke bepaling de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten verbiedt, enkel omdat de vreemdeling in illegaal verblijf bij de burgemeester van zijn verblijfplaats een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Het aanvragen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan enkel een omstandigheid zijn waarmee de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening diende te houden, voor zover de burgemeester deze effectief heeft overgemaakt aan de verwerende partij. Dit overmaken vindt niet noodzakelijk onmiddellijk plaats, waar de behandeling van de aanvraag kan botsen op, bijvoorbeeld, een gebrek aan betaling van een eventuele taks voorzien in een gemeentereglement of op problemen die een wijziging van verblijfplaats kunnen veroorzaken voor de dienst bevoegd voor het onderzoek. De verwerende partij kan niet worden tegengeworpen geen rekening te hebben gehouden met een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die hem niet werd overgemaakt door de burgemeester bij wie deze is ingediend (Cass. 27 juli 2010, P.10.1206.F).

Ook de Raad van State heeft in dit verband geoordeeld dat de wettigheid van een verwijderingsmaatregel gesteund op artikel 7 van de Vreemdelingenwet moet worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing, zodat haar niet kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen waarvan zij geen kennis had (RvS 13 november 2012 (c) 9210).

Zoals reeds gesteld heeft verzoekster geen beroep ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 26 februari 2020 en is dit definitief in het rechtsverkeer aanwezig. Een inreisverbod is een *accessorium* van een verwijderingsbeslissing, *in casu* werd het inreisverbod genomen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, hierboven geciteerd. Ook bij het nemen van de bestreden beslissing, het inreisverbod, was de verwerende partij niet op de hoogte van de aanvraag van verzoekster op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en kon zij hiermee geen rekening houden.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 8 januari 2020 een terugkeergesprek plaatsvond met verzoekster. Tijdens dit gesprek heeft verzoekster niet gemeld dat zij van plan was om binnenkort een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

Zoals reeds gesteld, betwist verzoekster niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een vroegere beslissing tot verwijdering en uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de omstandigheden die haar situatie kenmerken: er wordt omstandig gemotiveerd waarom aan verzoekster een termijn van drie jaar wordt opgelegd (zie de bespreking van het tweede middel).

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.3.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Er wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar.

In fine van de beslissing verwijst de gemachtigde van de Minister in algemene bewoordingen naar " het belang van de immigratiecontrole en de handhaving van de Openbare orde "

Dit is geen voldoende argumentatie , te meer nu blijkt dat geen rekening werd gehouden met de omstandigheid dat verzoekster, recent nog een verzoek tot humanitaire regularisatie indiende.

In de bestreden beslissing worden verder argumenten aangehaald op basis waarvan de gemachtigde van oordeel is dat de beslissing werd genomen met respect voor art. 8 EVRM.

Hoewel verzoekster van oordeel is dat deze niet dienstig zijn mbt het bepalen van de duur van het inreisverbod; stelt zij voor zoveel als nodig :

Verzoekster kan zich voor zichzelf en haar kinderen wel beroepen op art 8 EVRM.

Verzoekster en haar kinderen hebben een privé- en gezinsleven in België uitgebouwd.

De kinderen zijn allen in België geboren; zij hebben geen enkele band met Macedonië. Zij spreken uiteraard vlot Nederlands.

Art. 8 EVRM luidt immers als volgt :

" Een ieder heeft recht op respect voor zijn Privéleven , zijn familie en gezinsleven, zijn woning en correspondentie.

De gemachtigde heeft nagelaten een belangenafweging te doen waarbij rekening werd gehouden met alle aspecten van art. 8 EVRM ; het privé — leven en recht op woning.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden art. 8 EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een belangenafweging te maken .

Het recht op de eerbiediging van het privé leven dat in art. 8 EVRM wordt bevestigd , kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2 EVRM .

De vreemdelingenwet past in dit kader.

Hoewel de toepassing van deze Wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 EVRM inhoudt , kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel , gelet op de omstandigheden , inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn .

Omdat de gemachtigde mogelijk nagelaten heeft om al de nodige elementen ivm het privé leven van verzoekster en haar kinderen die hij wel degelijk kende, op te nemen in de belangenafweging, kon hij niet tot een redelijk besluit komen of de verwijderingsmaatregel, in casu al dan niet in strijd zou kunnen zijn (blijken te zijn) met artikel 8 EVRM.

De gemachtigde van de minister verwijst in casu ook naar de " handhaving van de Openbare Orde "

Nochtans zijn er geen strafrechtelijke inbreuken lastens verzoekster bewezen verklaard;

In de beslissing lezen we alleen en niet meer dan dat verzoekster onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst op 14/12/2019 voor feiten waarvoor zij later "mogelijks" veroordeeld kan worden.

Het is derhalve niet zeker of verzoekster zal vervolgd, laat staan veroordeeld zal worden.

De gemachtigde van de Minister stelt dan ook en onrechte , alleszins voorbarig dat verzoekster een gevaar zou kunnen uitmaken voor de Openbare om op basis hiervan de duur van het inreisverbod te bepalen op 3 jaar.

Dat derhalve niet blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde de nodige belangenafweging correct en zorgvuldig heeft uitgevoerd.

Dat de gemachtigde had moeten uiteenzetten om welke redenen zij zulke belangenafweging niet heeft gedaan of ten minste om welke reden de positieve elementen van verzoekster niet werden gebruikt.

...

Het zorgvuldigheidsbeginsel - het redelijkheidsbeginsel zijn geschonden.

Dat de inmenging van de Overheid in casu disproportioneel is."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij acht deze rechtsregel geschonden, omdat de gemachtigde van de Minister bij zijn belangenafweging geen rekening zou hebben gehouden met alle relevante elementen.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De vreemdeling die zich op de bescherming van art. 8 EVRM beroept, dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Dat is in casu niet het geval, zoals de gemachtigde van de Minister ook motiveerde in de bestreden beslissing:

“Betrokkene verblijft illegaal op het grondgebied samen met haar kinderen (...). Zowel betrokkene als de kinderen dienen terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.”

Verzoekende partij gaat op dit motief niet in, en betwist als dusdanig niet dat zij zich niet kan beroepen op een beschermenswaardig gezinsleven in het Rijk.

Verzoekende partij argumenteert weliswaar dat er sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven. Zij verwijst daartoe naar het feit dat de kinderen in België geboren zijn, en geen band zouden hebben met Macedonië. Zij zouden Nederlands spreken.

Verweerder wijst er vooreerst op dat verzoekende partij onderhavig beroep heeft ingesteld in eigen naam, en niet namens haar minderjarige kinderen.

Verweerder laat voorts gelden dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).

In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde van de Minister dit ook als dusdanig zo gemotiveerd, en dit op basis van de elementen die de individuele situatie van verzoekende partij en de kinderen kenmerken:

“Voor zover betrokkene aanhaalt dat het centrum van haar belangen in België ligt omdat zij haar leven alhier opgebouwd zou hebben en structuur gegeven en zij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht zou hebben in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Bovendien toonde betrokkene zich weinig werkbereid tijdens haar legaal verblijf. Sinds de machtiging tot tijdelijk verblijf in augustus 2012 is er amper sprake van effectieve tewerkstelling geweest en dit zonder opgave van een aanvaardbare reden. Betrokkene heeft op werkgebied haar kansen niet ten volle benut. [...] Daarnaast merken we op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de kinderen een groot sociaal netwerk opgebouwd hebben. Er wordt niet aangetoond dat zij buiten school nog andere buitenschoolse activiteiten hebben opgebouwd.” De gemachtigde van de Minister heeft aldus geoordeeld dat er geen sprake is van een beschermenswaardig privéleven.

De (summiere) uiteenzetting van verzoekende partij, die niet verder komt dan te herhalen dat de kinderen in België geboren zijn en vlot Nederlands spreken (elementen die besproken werden in de bestreden beslissing), doet geen afbreuk aan die beoordeling.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. De uiteenzetting van verzoekende partij, die ervan uitgaat dat er sprake zou zijn van een inmenging, faalt derhalve naar recht.

In het geval van een eerste toelating moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu blijkt uit de bestreden beslissing afdoende dat rekening werd gehouden met de individuele belangen van verzoekende partij en haar kinderen.

De gemachtigde van de Minister heeft evenwel geoordeeld dat er geen reden is om aan te nemen dat die belangen worden geschaad, nu er geen hinderpalen zijn om als gezin te verblijven in Macedonië.

Daarbij heeft de gemachtigde van de Minister gemotiveerd dat de kinderen weldegelijk een zekere band hebben met de cultuur en taal van Macedonië. De gemachtigde laat dienaangaande het volgende gelden in zijn beslissing:

“Betrokkene maakt niet aannemelijk dat haar kinderen geen enkele band met Macedonië hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Macedonië niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Macedonië zijn geboren, hebben ze wel via hun moeder een band met Macedonië. Betrokkene heeft immers de Macedonische nationaliteit en is in Macedonië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkene haar kinderen tot op zekere hoogte de Macedonische taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkene geen verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België. Bovendien merken we op dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat zij hun kinderen niet in het Servo-Kroatisch zouden opvoeden, wat toch haar moedertaal is en dat zij deze taal niet in huiselijke sfeer zouden gebruiken, niettegenstaande zij daarnaast ook Nederlands spreken. Dit houdt in dat de kinderen minstens een basis mondelinge kennis van het Servo-Kroatisch hebben om vanuit te vertrekken.”

De gemachtigde van de Minister geeft in zijn beslissing bovendien aan dat verzoekende partij een bedreiging vormt voor de openbare orde, waarbij de belangen van de samenleving zwaarder doorwegen dan de individuele belangen van verzoekende partij zelf.

Zie ter zake:

“Indien het een situatie van eerste toelating betreft, quod in casu, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven op haar grondgebied te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de “fair balance”-toets [...] Bovendien wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat de verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen en dat er, gelet op het gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van derden een ernstig en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe schending van de openbare orde zodat dit gevaar voor de openbare orde zwaarder doorweegt dan verzoekers gezinsleven met zijn twee minderjarige kinderen. [...] Het blijkt dan ook dat de verweerder is overgegaan tot de hiervoor besproken “fair balance”-toetsing.” (R.v.V. nr. 125.119 dd. 30.05.2014)

Verzoekende partij houdt dienaangaande voor dat de gemachtigde van de Minister niet in alle redelijkheid de bescherming van de openbare orde kan opwerpen in de belangenafweging. Zij is de mening toegedaan dat de gemachtigde van de Minister voorbarig is geweest in de beoordeling dat verzoekster een gevaar zou kunnen betekenen voor de openbare orde, nu er nog geen strafrechtelijke inbreuken lastens verzoekende partij bewezen zijn verklaard. Verzoekende partij houdt ter zake voor dat de gemachtigde van de Minister in zijn beslissing op de feiten vooruitloopt en het vermoeden van onschuld niet in acht neemt.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie in de bestreden beslissing inderdaad verwijst naar het feit dat verzoekende partij op 14.12.2019 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor zij laten mogelijks veroordeeld kan worden.

Anders dan verzoekende partij aanneemt, verhindert het feit dat voormelde vaststelling nog niet resulteerde in een correctionele veroordeling, niet dat de gemachtigde van de Minister rekening houdt met dit aanhoudingsmandaat, en met de daarin vermelde feiten, bij de beoordeling van het dossier van verzoekende partij.

Dit geldt te meer nu in het bevel tot aanhouding valt af te lezen dat het gaat om een vaststelling bij heterdaad.

De volgende bewoordingen werden daar gebruikt:

“De in verdenkinggestelde werd toen zij op bezoek kwam bij een familielid in de gevangenis te Beveren in het bezit gevonden van ruim 14 gram cannabis, verstopt in haar bh. De verklaring van de in verdenkinggestelde dat deze voor persoonlijk gebruik waren bestemd ter bestrijding van haar tandpijn, en dat zij deze drugs zelfs in de gevangenis op zich droeg om deze verborgen te houden voor haar familie, zonder de bedoeling deze in de gevangenis achter te laten, is af te doen als volkomen ongeloofwaardig. Er bestaat derhalve ernstige aanwijzingen van schuld.”

Deze feiten kunnen met andere woorden bezwaarlijk worden betwist en de gemachtigde mag er zich dan ook op baseren om een beoordeling te maken van het gevaar dat verzoekende partij zou kunnen betekenen voor de openbare orde.

Zie ter zake:

“Verzoekster stelt evenwel de feitelijke vaststellingen die werden gedaan door verweerder in vraag. Zij betoogt immers dat zij geen kennis heeft van enig procesverbaal wegens bendevorming. Uit de stukken van het administratief dossier kan worden afgeleid dat op 10 januari 2015 door de politiediensten werd vastgesteld dat verzoekster was uitgerust om diefstallen te plegen en dat een proces-verbaal

(AN.10.LB.004048/2015) wegens bendeforming werd opgesteld. Verzoekster kan niet voorhouden niet op de hoogte te zijn van het gegeven dat zij door de politiediensten werd onderschept en dat werd vastgesteld dat zij een jas had waarvan de binnenzakken waren gevuld met aluminiumfolie om haar in de mogelijkheid te stellen de beveiligingsmaatregelen van handelszaken te omzeilen. Door te stellen dat zij initieel werd gecontroleerd omdat zij samen met iemand anders zonder vervoersbewijs de tram nam toont zij niet aan dat de vaststellingen die door de politiediensten werden gedaan en die aanleiding gaven tot een proces-verbaal geen correcte weergave van de realiteit zijn. [...] Er moet tevens worden opgemerkt dat het vermoeden van onschuld niet belet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van vaststaande feiten een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Hierbij moet nogmaals worden herhaald dat verzoekster, door enkel te stellen dat zij samen met iemand anders op de tram zat zonder vervoersbewijs, de vaststellingen dat zij was uitgerust om diefstallen te plegen niet ontkracht of weerlegt.” (R.v.V. nr. 145 291 van 11 mei 2015)

De verweerder benadrukt verder dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op een schending van het vermoeden van onschuld, nu geen algemeen rechtsbeginsel van die strekking bestaat. In de mate dat verzoekende partij zich zou beroepen op art. 6 EVRM, geldt dan weer dat verblijfsrechtelijke beslissingen niet vallen onder de toepassing van dit verdragsartikel.

Zie in die zin:

“Bovendien is er de Raad geen algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inzake het vermoeden van onschuld bekend. Het “vermoeden van onschuld” is wel een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, dat het voorwerp vormt van onderhavig beroep, is echter geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het “vermoeden van onschuld” en tevens het „personaliteitsbeginsel in strafzaken” kunnen dus te dezen niet dienstig worden opgeworpen.” (RvV nr. 43.038 van 5 mei 2010)

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen. De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod van 3 jaar moet worden opgelegd.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekster de schending aanvoert.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3.1. In het tweede middel voert verzoekster aan dat de motieven voor de duur van drie jaar onvoldoende zijn. Er wordt verwezen naar het belang van de immigratiecontrole en de handhaving van de openbare orde, maar hierbij wordt geen rekening gehouden met de aanvraag op grond van artikel

9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekster meent dat er wel degelijk sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing gesteld wordt. Verzoekster en de kinderen hebben een privé- en gezinsleven in België, de kinderen zijn in België geboren en hebben geen band met Macedonië, ze spreken Nederlands. Er is geen afdoende belangenafweging en de beslissing is disproportioneel. Verzoekster wijst er ten slotte op dat er geen strafrechtelijke inbreuken lastens verzoekster bewezen werden verklaard, dat zij enkel onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst, dat het nog niet zeker is of ze vervolgd wordt, laat staan veroordeeld. Het is dus voorbarig om te stellen dat verzoekster een gevaar vormt voor de openbare orde.

3.2.3.2. De motieven voor het opleggen van een termijn van drie jaar zijn de volgende:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene op 06.08.2012 gemachtigd werd tot een tijdelijke verblijfstitel (A-kaart), gezien betrokkene ouder was van een kind met verblijfsrecht in België. De A-kaart is verstrekt sinds 27.11.2017. Op 26.03.2018 kreeg ze een weigering van verlening tijdelijk verblijf om dat ze heeft nagelaten de termijn te respecteren waarbinnen de aanvraag voor verlenging van haar tijdelijke verblijfstitel moet worden ingediend en omdat betrokkene niet kon aantonen te voldoen aan de voorwaarden die werden gesteld aan haar tijdelijk verblijf. Betrokkene diende op 25.07.2019 voor zichzelf en haar 4 kinderen een asielaanvraag in. Op 24.09.2019 werd de aanvraag kennelijk ongegrond verklaard door het CGVS.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 14.12.2019 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor zij later mogelijks veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verblijft illegaal op het grondgebied samen met haar kinderen (...). Zowel betrokkene als de kinderen dienen terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Betrokkenes partner en vader van de kinderen R. A. °(...)1993 verblijft in de gevangenis. Hij heeft net zoals zijn gezin geen verblijfsrecht. Zijn verblijfsrecht werd ingetrokken tegengevolge van feiten van openbare orde. Een terugkeer met inreisverbod van betrokkene en haar kinderen terwijl R. A. in de gevangenis zit, vormt geen schending van artikel 8 EVRM. Betrokkene en haar kinderen leven nu ook gescheiden van R. A. doordat hij in de gevangenis verblijft en wonen niet samen met hem. Indien betrokkene zou verklaren dat haar kinderen door een repatriëring met inreisverbod worden gescheiden van hun vader, kan verwezen worden naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolnr. 150 906, arrest nr. 126 511, 01.07.2014, pagina 7): ‘De Raad wijst in dit verband op rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Uner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk)’. In dit geval kunnen we stellen dat de uitwijzing van betrokkene en haar kinderen zonder hun vader niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als wanneer ze zouden samenwonen met hun vader. Betrokkene kan met haar partner en de kinderen met hun vader contact houden via telefoon. Bovendien dient R. A. tevens het land te verlaten nadat hij zijn straf heeft uitgezeten.

Ook het feit dat betrokkenes kinderen allen in België geboren zijn en de oudste kinderen reeds lange tijd school lopen in België, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun moeder. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Betrokkenes kinderen gaan in België naar school, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.) Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen sinds 25.04.2018 plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich na de beëindiging van haar verblijf in België te nestelen in illegaal verblijf. Het feit dat de kinderen in België school lopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd nadat hun verblijf werd beëindigd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de moeder bewust de keuze heeft gemaakt om hun preciaire verblijf verder te zetten nadat haar verblijf werd beëindigd en nadat in 2019 haar asielaanvraag werd geweigerd. Zij liet het schoolbezoek van haar kinderen bewust plaatsvinden in deze preciaire situatie. Indien haar kinderen hun schooljaar moeten onderbreken is dit te wijten aan de eigen handelingen van betrokkene om zich manifest in illegaal verblijf te nestelen.

Het feit dat betrokkenes schoonmoeder R. R. legaal in België verblijft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat ze inwoont bij haar schoonmoeder. Ze toont immers niet aan ten laste te zijn van haar schoonmoeder. Een inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes schoonmoeder kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een inreisverbod vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene. Betrokkenes schoonzus R. R. en haar kinderen verblijven net als betrokkene en haar kinderen illegaal in België en dienen het land te verlaten.

Betrokkene verklaart dat ze reeds 13 jaar in België is en ze met haar ouders naar België kwam als minderjarige. Betrokkene had ook legaal verblijf in België van 6.08.2012 tot 27.11.2017. Dit geeft haar echter niet automatisch recht op verblijf. Voor zover betrokkene aanhaalt dat het centrum van haar belangen in België ligt omdat zij haar leven alhier opgebouwd zou hebben en structuur gegeven en zij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht zou hebben in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Bovendien toonde betrokkene zich weinig werkbereid tijdens haar legaal verblijf. Sinds de machtiging tot tijdelijk verblijf in augustus 2012 is er amper sprake van effectieve tewerkstelling geweest en dit zonder opgave van een aanvaardbare reden. Betrokkene heeft op werkgebied haar kansen niet ten volle benut.

Betrokkene maakt niet aannemelijk dat haar kinderen geen enkele band met Macedonië hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Macedonië niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Macedonië zijn geboren, hebben ze wel via hun moeder een band met Macedonië. Betrokkene heeft immers de Macedonische nationaliteit en is in Macedonië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkene haar kinderen tot op zekere hoogte de Macedonische taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkene geen verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België.

Bovendien merken we op dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat zij hun kinderen niet in het Servo-Kroatisch zouden opvoeden, wat toch haar moedertaal is en dat zij deze taal niet in huiselijke sfeer zouden gebruiken, niettegenstaande zij daarnaast ook Nederlands spreken. Dit houdt in dat de kinderen minstens een basis mondelinge kennis van het Servo-Kroatisch hebben om vanuit te vertrekken.

Daarnaast merken we op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de kinderen een groot sociaal netwerk opgebouwd hebben. Er wordt niet aangetoond dat zij buiten school nog andere buitenschoolse activiteiten hebben opgebouwd.

Betrokkene verklaart dat ze zelf geen medische problemen heeft, maar dat A. psychische problemen heeft. Betrokkene legt hier echter geen bewijzen of medische attesten. Betrokkene toont ook niet aan dat deze problemen haar en haar kinderen zouden verhinderen om terug te keren naar Macedonië.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. proportioneel.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Zij werd door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken nochtans geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar “

3.2.3.3. Inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die verzoekster op 4 februari 2020 heeft ingediend, wordt verwezen naar wat hierover overwogen wordt onder punt 3.1.3.4.

3.2.3.4. Verzoekster meent dat zij zich wel kan beroepen op artikel 8 van het EVRM en dat dit artikel geschonden is.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster voert aan dat zij en haar kinderen in België een privé- en gezinsleven hebben uitgebouwd, de kinderen zijn in België geboren, zij hebben geen band met Macedonië, ze spreken vlot Nederlands.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privé- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist. Dat de verwerende partij hierover anders oordeelt in de nota, doet geen afbreuk aan de bewoordingen van de bestreden beslissing.

3.2.3.5. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating. Verzoekster en haar kinderen verblijven momenteel op illegale wijze in België en het legale verblijf van verzoekster tussen 6 augustus 2012 en 27 november 2017 betrof een jaarlijks verlengbaar tijdelijk verblijf onder voorwaarden.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

3.2.3.6. In de bestreden beslissing wordt volgende belangenafweging gemaakt:

“Betrokkene verblijft illegaal op het grondgebied samen met haar kinderen (...). Zowel betrokkene als de kinderen dienen terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

*Betrokkenes partner en vader van de kinderen R. A. °(...)1993 verblijft in de gevangenis. Hij heeft net zoals zijn gezin geen verblijfsrecht. Zijn verblijfsrecht werd ingetrokken tegengevolge van feiten van openbare orde. Een terugkeer met inreisverbod van betrokkene en haar kinderen terwijl R. A. in de gevangenis zit, vormt geen schending van artikel 8 EVRM. Betrokkene en haar kinderen leven nu ook gescheiden van R. A. doordat hij in de gevangenis verblijft en wonen niet samen met hem. Indien betrokkene zou verklaren dat haar kinderen door een repatriëring met inreisverbod worden gescheiden van hun vader, kan verwezen worden naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolnr. 150 906, arrest nr. 126 511, 01.07.2014, pagina 7): ‘De Raad wijst in dit verband op rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, *Uner / Nederland*; EHRM 8 januari 2009, *Grant / het Verenigd Koninkrijk*; EHRM 17 februari 2009, *Onur / het Verenigd Koninkrijk*)’. In dit geval kunnen we stellen dat de uitwijzing van betrokkene en haar kinderen zonder hun vader niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als wanneer ze zouden samenwonen met hun vader. Betrokkene kan met haar partner en de kinderen met hun vader contact houden via telefoon. Bovendien dient R. A. tevens het land te verlaten nadat hij zijn straf heeft uitgezeten.*

Ook het feit dat betrokkenes kinderen allen in België geboren zijn en de oudste kinderen reeds lange tijd school lopen in België, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun moeder. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten

vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Betrokkenes kinderen gaan in België naar school, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.) Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen sinds 25.04.2018 plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich na de beëindiging van haar verblijf in België te nestelen in illegaal verblijf. Het feit dat de kinderen in België school lopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd nadat hun verblijf werd beëindigd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de moeder bewust de keuze heeft gemaakt om hun preciaire verblijf verder te zetten nadat haar verblijf werd beëindigd en nadat in 2019 haar asielaanvraag werd geweigerd. Zij liet het schoolbezoek van haar kinderen bewust plaatsvinden in deze preciaire situatie. Indien haar kinderen hun schooljaar moeten onderbreken is dit te wijten aan de eigen handelingen van betrokkene om zich manifest in illegaal verblijf te nestelen.

Het feit dat betrokkenes schoonmoeder R. R. legaal in België verblijft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat ze inwoont bij haar schoonmoeder. Ze toont immers niet aan ten laste te zijn van haar schoonmoeder. Een inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes schoonmoeder kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een inreisverbod vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene. Betrokkenes schoonzus R. R. en haar kinderen verblijven net als betrokkene en haar kinderen illegaal in België en dienen het land te verlaten.

Betrokkene verklaart dat ze reeds 13 jaar in België is en ze met haar ouders naar België kwam als minderjarige. Betrokkene had ook legaal verblijf in België van 6.08.2012 tot 27.11.2017. Dit geeft haar echter niet automatisch recht op verblijf. Voor zover betrokkene aanhaalt dat het centrum van haar belangen in België ligt omdat zij haar leven alhier opgebouwd zou hebben en structuur gegeven en zij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht zou hebben in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Bovendien toonde betrokkene zich weinig werkbereid tijdens haar legaal verblijf. Sinds de machtiging tot tijdelijk verblijf in augustus 2012 is er amper sprake van effectieve tewerkstelling geweest en dit zonder opgave van een aanvaardbare reden. Betrokkene heeft op werkgebied haar kansen niet ten volle benut.

Betrokkene maakt niet aannemelijk dat haar kinderen geen enkele band met Macedonië hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Macedonië niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Macedonië zijn geboren, hebben ze wel via hun moeder een band met Macedonië. Betrokkene heeft immers de Macedonische nationaliteit en is in Macedonië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkene haar kinderen tot op zekere hoogte de Macedonische taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkene geen verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België.

Bovendien merken we op dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat zij hun kinderen niet in het Servo-Kroatisch zouden opvoeden, wat toch haar moedertaal is en dat zij deze taal niet in huiselijke sfeer zouden gebruiken, niettegenstaande zij daarnaast ook Nederlands spreken. Dit houdt in dat de kinderen minstens een basis mondelinge kennis van het Servo-Kroatisch hebben om vanuit te vertrekken.

Daarnaast merken we op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de kinderen een groot sociaal netwerk opgebouwd hebben. Er wordt niet aangetoond dat zij buiten school nog andere buitenschoolse activiteiten hebben opgebouwd.”

Hieruit blijkt dat rekening werd gehouden met het tijdelijk legaal verblijf van verzoekster en de kinderen, met hun huidig illegaal verblijf, met het feit dat verzoekster en haar kinderen momenteel gescheiden leven van de vader van de kinderen –die zelf evenmin een verblijfsrecht heeft- omdat deze zich in de gevangenis bevindt, met de mogelijkheid om contact te houden met de vader, met het feit dat de kinderen in België geboren zijn en hier school lopen, met het feit dat verzoeksters schoonmoeder op legale wijze in België verblijft en verzoekster en de kinderen bij haar inwonen, met het feit dat verzoeksters schoonzus en haar kinderen zich ook op illegale wijze in België bevinden en het land dienen te verlaten, met het feit dat verzoekster stelt dat het centrum van haar belangen in België is, met de band die de kinderen nog met Macedonië hebben.

De loutere beweringen in het middel *“Verzoekster en haar kinderen hebben een privé-en gezinsleven in België uitgebouwd. De kinderen zijn allen in België geboren; zij hebben geen enkele band met Macedonië. Zij spreken uiteraard vlot Nederlands.”* en *“Omdat de gemachtigde mogelijk nagelaten heeft om al de nodige elementen ivm het privé leven van verzoekster en haar kinderen die hij wel degelijk kende, op te nemen in de belangenafweging, kon hij niet tot een redelijk besluit komen of de verwijderingsmaatregel, in casu al dan niet in strijd zou kunnen zijn (blijken te zijn) met artikel 8 EVRM”* doen geen afbreuk aan de uitgebreide belangenafweging die met al de elementen van verzoeksters dossier rekening heeft gehouden. Verzoekster toont evenmin op concrete wijze aan dat deze belangenafweging disproportioneel zou zijn. Zij kan niet worden gevolgd waar zij meent dat de verwerende partij *“zulke belangenafweging niet heeft gedaan”* en zij toont niet op concrete wijze aan welke elementen zij bedoelt met *“de positieve elementen van verzoekster”*. In de mate waarin zij hiermee het schoollopen van de kinderen zou bedoelen, haar tijdelijk legaal verblijf en het legaal verblijf van haar schoonmoeder, wordt erop gewezen dat deze elementen wel degelijk in de belangenafweging werden betrokken.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.3.7. Het gegeven dat verzoekster (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet verhindert de verwerende partij niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Dat verzoekster betwist een gevaar te zijn voor de openbare orde, doet hieraan geen afbreuk. De verwerende partij baseert zich voor haar oordeel op een objectief gegeven, namelijk dat verzoekster op 14 december 2019 onder aanhoudingsmandaat van de onderzoeksrechter werd geplaatst wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs, wat zij niet betwist.

De Raad merkt op dat het aangevochten inreisverbod niet gestoeld is op het feit dat verzoekster een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid zou vormen, wat een inreisverbod met een duur van meer dan vijf jaar zou rechtvaardigen op grond van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Zoals bij de bespreking van het eerste middel al is aangegeven, is het bestreden inreisverbod gestoeld op het feit dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een vroegere verwijderingsmaatregel. De wet laat toe om in deze gevallen aan het inreisverbod een duur van maximum drie jaar te verbinden. De verwerende partij verwijst in haar motivering voor de opgelegde duur van drie jaar wel naar het gegeven dat verzoekster door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden, maar dit maakt slechts een specifieke omstandigheid van het geval uit, waarmee de verwerende partij rekening heeft gehouden bij het bepalen van de specifieke duur van het inreisverbod. Er is ook nog een ander motief voor deze duur van drie jaar, met name dat verzoekster *“niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven”*. Verzoekster betwist dit niet.

3.2.3.8. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven voor het opleggen van de termijn van drie jaar steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel.

3.2.3.9. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien augustus tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET